

UZASADNIENIE		
Formularz (...)	Sygnatura akt	IIKo 2/21
WNIOSKODAWCA		
J. H. (1)		
ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
1.		
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
1.	10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych)	od uprawomocnienia się wyroku
3.	Inne	
1.		

Ustalenie faktów			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	W dniu 18 sierpnia 2020 r. funkcjonariusz Policji Komendy Powiatowej Policji w L., sierżant sztabowy M. G. pełnił służbę wraz z R. M.. Podjął interwencję wobec sprawcy wykroczenia Z. S. (1) za przejazd rowerem przez przejście dla pieszych.	zeznania świadka M. G.	k. 27-28 k. 55-58

	Zaproponował jej mandat karny w wysokości 50 zł, a gdy kobieta stwierdziła że zapłaci grzywnę, dowiedziała się, że musi uiścić 100 zł, gdyż nieprawidłowo przejechała przez dwuetapowe przejście dla pieszych.		
zeznania świadka R. M.	k. 52-54		
zeznania świadka Z. S. (2)	k. 49v-50		
3.1.2.	Z. S. (1) napisała na messenger wiadomość do swojego chłopaka J. H. (1), że otrzymała mandat. Ten od razu wykonał do niej połączenie telefoniczne, które odebrała przebywająca tam N. G.. Koleżanka Z. S. (1) zrelacjonowała J. H. (1) przebieg interwencji. W międzyczasie Z. S. (1) przyjęła mandat, gdyż uważała że popełniła wykroczenie. Gdy, go podpisała na miejsce interwencji, przy ul. (...), w rejon sklepu (...) przybył J. H. (1).	zeznania świadka Z. S. (2)	k. 49v-50
3.1.3.	Po przybyciu na miejsce, J. H. (1) spytał się funkcjonariusza Policji M. G. o dane personalne, ale ten odmówił ich podania, twierdząc że wobec niego nie są wykonywane czynności. Nakazał mężczyźnie oddalenie się. Dziewczyna zaś przekazała J. H. (1) mandat, aby go przeczytał. J. H. (2)	zeznania świadka Z. S. (1)	k. 49v-50

	<p>podniesionym głosem spytał się o podstawę prawną zmiany wysokości mandatu i poinformował funkcjonariusza Policji M. G., że zgłosi tę sprawę do naczelnika drogówki lub napisze skargę do Komendanta Komendy Wojewódzkiej Policji. J. H. (1) wyjął telefon i zaczął dzwonić do matki. Wówczas funkcjonariusz Policji M. G., nakazał mu, aby się odsunął z miejsca zdarzenia, po czym złapał J. H. (1) i powalił na ziemię na kolana, polecając R. M. założenie mu kajdanek. J. H. (1) klęczał i został skuty przez policjantów. W trakcie zatrzymywania J. H. (1) ponownie oznajmił, że złoży skargę na działania M. G. do naczelnika. Na te słowa, funkcjonariusz Policji M. G. odpowiedział, że nie będzie mu groził. Funkcjonariusze Policji M. G. i R. M. założyli mężczyźnie kajdanki na ręce z tyłu.</p>	
zeznania świadka J. H. (1)	k. 92v-95	
częściowo zeznania M. G.	k. 27-28 k. 55-58	
częściowo zeznania R. M.	k. 52-54	
płyta CD z zapisem zdarzenia	k. 71 k. 102	
zeznania świadka N. G.	k.50v-51	

3.1.4.	W międzyczasie J. H. (1), poprosił dziewczyny, aby nagrywały zajście i zawiadomiły jego ojczyma A. K. o zatrzymaniu. Mężczyzna został przewieziony na komendę i wprowadzony do pokoju przesłuchań. Podczas doprowadzenia na komendę krzyczał, że zawiadomi o zatrzymaniu telewizję i napisze skargę.	zeznania świadka J. H. (1)	k. 92v-95
częściowo zeznania M. G.	k 27-28 k. 55-58		
3.1.5.	Z protokołu zatrzymania, opatrzonego przez omyłkę błędną datą 18 lutego 2020 r., zamiast 18 sierpnia 2020 r. wynika, że doszło do zatrzymania J. H. (1) o godz. 20:45. W protokole wpisano dane personalne zatrzymanego oraz miejsce zamieszkania w L., przy ul. (...). Podstawą zatrzymania było uzasadnione przypuszczenie, że J. H. (1) popełnił przestępstwo, polegające na tym, że „w dniu 18 sierpnia 2020 r., o godz. około 20:40 w L., na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną umundurowanego funkcjonariusza Policji poprzez odpychanie rąk oraz stosował groźbę słowną w celu odstąpienia od czynności służbowych. Wskazano, że zachodzi obawa ukrycia się osoby zatrzymanej.	protokół zatrzymania bez osadzenia	k. 37-40

3.1.6.	W dniu 18 sierpnia 2020 r., o godz. 22:05 przedstawiono J. H. (1) zarzut z art. 224 § 2 k.k. i przesłuchano go w charakterze podejrzanego. Zatrzymany J. H. (1) został zwolniony 18 sierpnia 2020 r. o godz. 22:53.	postanowienie o przedstawienie zarzutów z dnia 18 sierpnia 2020 r.	k. 34
protokół zatrzymania bez osadzenia	k. 37-40		
3.1.7.	Postanowieniem z dnia 30 października 2020 r. w sprawie IIKp 227/20 Sąd Rejonowy w Łęborku stwierdził, że zatrzymanie J. H. (1) przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w L. w dniu 18 sierpnia 2020 r. było niezasadne i nieprawidłowe, gdyż nie istniała obawa ukrycia się zatrzymanego, a sama czynność zatrzymania została przeprowadzona z naruszeniem przepisów art. 224 § 2-4 k.p.k.	postanowienie Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 30 października 2020 r. w sprawie IIKp 227/20	k. 42-44 k. 80-82
3.1.8.	J. H. (1) jest osobą niekaraną, miał w chwili zatrzymania stałe miejsce pracy oraz miejsce zameldowania. Posiadał przy sobie dowód osobisty. Na miejscu przebywała jego dziewczyna Z. S. (1), a funkcjonariusz Policji R. M. znał ojczyzna zatrzymanego. Ponadto zatrzymanego nie poinformowano natychmiast o przyczynach zatrzymania	zeznania świadka J. H. (1)	k. 92v-95

	<p>i przysługujących mu prawach.</p> <p>Wskutek zatrzymania J. H. (1) posiadał zaczerwienie naskórka na szyi w wyniku obezwładniania oraz na nadgarstkach lewej i prawej dłoni od założonych kajdanek.</p>		
3.1.9.	<p>Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2020 r. umorzono dochodzenie prowadzone wobec J. H. (1) o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. wobec braku danych uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.</p>	<p>postanowienie z dnia 28 grudnia 2020 r. o umorzeniu dochodzenia</p>	<p>k. 59-59v</p>
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.			

ocena DOWODÓW		
Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
3.1.1	<p>zeznania świadka J. H. (1)</p>	<p>Ustalony przez Sąd stan faktyczny znajduje swoje uzasadnienie w pełni wiarygodnych zeznaniach złożonych przez wnioskodawcę J. H. (1). Z depozycji świadka wynika, że w dniu 18 sierpnia 2020 r. funkcjonariusze Policji Komendy Powiatowej Policji w L. podjęli interwencję wobec jego dziewczyny</p>

Z. S. (1) w związku z przejazdem rowerem przez przejście dla pieszych. Wnioskodawca stwierdził, że przebywająca na miejscu zdarzenia ich wspólna koleżanka przekazała mu telefonicznie, że policjanci pierwotnie zaproponowali Z. S. (1) mandat w wysokości 50 zł, a później zażądali grzywny w kwocie 100 zł. Podał, że przybył na miejsce interwencji, gdzie zażądał od funkcjonariusza Policji wylegitymowania się oraz wskazania podstawy prawnej zmiany żądanej kwoty mandatu karnego, a następnie poinformował że zawiadomi o powyższym naczelnika. Zaznaczył, że nie spodziewając się tego, kiedy zrobił krok do przodu, aby wykonać telefon do matki, został powalony przez funkcjonariusza Policji M. G. na ziemię, był podduszany, a następnie założono mu kajdanki na ręce. Dodał, że został przewieziony do komisariatu Policji, gdzie przedstawiono mu zarzut, przesłuchano, a następnie zwolniono. Zdaniem Sądu złożone przez świadka zeznania w zakresie, braku podstaw faktycznych i prawnych dokonanego zatrzymania w dniu 18 sierpnia 2020 r. są jasne i logiczne, przy czym znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i jako takie zasługują na uwzględnienie. Pochodzące od wnioskodawcy depozycje odnośnie nie dopuszczenia się przez niego przestępstwa wobec funkcjonariusza Policji M. G., które miało uzasadniać czynność zatrzymania, współbrzmia nie tylko z zeznaniami bezpośrednich świadków Z. S. (1) i N. G., ale także analiza twierdzeń złożonych przez M. G. prowadzi do takiego wniosku. Z zeznań złożonych przez funkcjonariusza Policji M. G. wynika, że J. H. (1) nie kierował pod adresem

funkcjonariusza Policji żadnej groźby bezprawnej, a padające na miejscu zdarzenia stwierdzenia odnośnie zawiadomienia o przebiegu interwencji wobec Z. S. (1), a później o zatrzymaniu naczelnika, czy Komendanta Komendy Wojewódzkiej Policji, jak też kwestia zainteresowania prasy tym zdarzeniem nie stanowiły groźby bezprawnej. Także opisane przez policjanta naruszenie nietykalności cielesnej, przejawiające się w odepchnięciu ręki, podczas obalania na ziemię zatrzymywanego, nie stanowiło umyślnego zastosowania przemocy. Podnieść należy, że utrwalony zapis zdarzenia na płycie CD nie wskazuje, aby J. H. (1) dokonał takiego naruszenia nietykalności cielesnej policjanta, które miało być przyczyną zatrzymania. Zaznaczyć trzeba, że z zeznań wnioskodawcy wynika, że użyto wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Stwierdził, że został obalony na ziemię, był podduszany oraz założono mu kajdanki, które zostały przepięte do przodu dopiero w wydziale dochodzeniowo- śledczym przed czynnością przesłuchania. Powyższe zeznania w zakresie zastosowania wobec wnioskodawcy tych środków znajdują potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji M. G., J. K. i R. M.. W świetle przedstawionych przez świadka J. H. (1) okoliczności dotyczących jego zatrzymania, zgodzić się należy z wnioskodawcą, że doszło do poważnego naruszenia jego wolności osobistej i czci. Ponadto, tak jak zaznaczył to wnioskodawca czynność związana z zatrzymaniem go w miejscu publicznym, na oczach przechodniów i potraktowanie jak

		pospolitego przestępcę skutkowało naruszeniem jego dobrego imienia.
	zeznania świadka Z. S. (1)	Wskazywane przez wnioskodawcę przyczyny oraz przebieg zatrzymania w dniu 18 sierpnia 2020 r. znalazły swoje odzwierciedlenie w zeznaniach świadka Z. S. (1) . Wprawdzie świadek miała interes w tym, aby złożyć zeznania na korzyść wnioskodawcy, z którym pozostaje w bliskich relacjach, jednak ich treść zarówno w zakresie powodów podjęcia wobec niej interwencji przez funkcjonariuszy Policji, zasadności wystawionego mandatu za przejazd rowerem przez przejście dla pieszych, jak i przyczyn oraz sposobu dokonanego w dniu 18 sierpnia 2020 r. zatrzymania J. H. (1) nie budzi wątpliwości. Relacja przedstawiona przez świadka współbrzmi w zasadniczych kwestiach z depozycjami funkcjonariuszy Policji, które nie zasługiwały na wiarę jedynie w zakresie zastosowanej przemocy przez J. H. (1) wobec policjanta M. G., co miało uzasadniać podejrzenie popełnienia przestępstwa i jego zatrzymanie.
zeznania świadka N. G.	Także N. G. potwierdziła w swoich depozycjach istotne okoliczności ustalonego stanu faktycznego, a jej relacja co do zmiany wysokości mandatu przez policjantów, przybycia na miejsce interwencji J. H. (1), który domagał się wylegitymowania się przez funkcjonariusza, podania podstawy prawnej zmiany kary grzywny, twierdził że zawiadomi przełożonych, a następnie bez ataku na policjanta M. G. został zatrzymany i przewieziony do komendy zasługują na wiarę. Świadek wprost stwierdziła, że	

	<p>funkcjonariusz Policji M. G. złapał J. H. (1) za rękę i powalił na ziemię, co ona nagrała telefonem komórkowym. Dodała, że drugi funkcjonariusz Policji, na polecenie M. G. skuł wnioskodawcę kajdankami, przy czym podczas zatrzymywania, nie ustalali jego tożsamości, jak i nie wskazywali na możliwość użycia środków przymusu bezpośredniego. Zdaniem Sądu zeznania złożone przez świadka są jasne i logiczne i jako takie zasługują na uwzględnienie.</p>	
	<p>zeznania świadka R. M. częściowo zeznania świadka M. G. zeznania świadka J. K. płyty CD z przebiegu zatrzymania</p>	<p>Ustalony przez Sąd stan faktyczny znajduje też w dużej mierze potwierdzenie w depozycjach pochodzących od funkcjonariuszy Policji M. G., R. M. i J. K. W ocenie Sądu zeznania świadków w zasadniczych kwestiach w zakresie przebiegu zdarzenia zasługują na uwzględnienie, poza wskazywanym powodem zatrzymania J. H. (1), jakim miało być zastosowanie przemocy wobec policjanta M. G. i kierowanie do niego groźby bezprawnej. Analiza tych depozycji prowadzi do wniosku, że funkcjonariusz Policji M. G. dał się sprowokować zachowaniem J. H. (1), który w sposób niewątpliwie głośny, co oddaje odtworzona na rozprawie płyta CD z zarejestrowanym przebiegiem zatrzymania (k. 95, k.71) zakłócał wykonywane przez policjantów czynności, domagając się podania tożsamości przez policjanta M. G., przyczyn zmiany wysokości mandatu, jak i wykrzykując o zawiadomieniu przełożonych. Wprawdzie funkcjonariusz Policji J. K. podała, że nie widziała początku czynności zatrzymania, gdyż skupiona była na kobiecie, która dopuściła się wykroczenia, to jednak opisując czynności</p>

wykonane przez policjantów, podała że wnioskodawcy podczas obezwładniania wypadł telefon, a następnie J. H. (1) został skuty. Także analiza zeznań złożonych przez R. M. prowadzi do wniosku, że nie zauważył on przemocy, której miał dopuścić się J. H. (1) wobec policjanta M. G.. Opisując ten fragment zajścia podał, że J. H. (1) wyrwał się, stracił rękę M. G., a ten użył wobec niego chwytów obezwładniających i powalił go, po czym użyto do skucia wnioskodawcy kajdanek. Nadto funkcjonariusz Policji dodał, że zna wnioskodawcę z widzenia, wie kim jest jego ojczym, i gdzie mieszka. Nadto z depozycji świadka wynika, że osoba zatrzymana nie została poinformowana o przyczynach tej czynności i przysługujących jej uprawnieniach. W świetle tych dowodów nie zasługują na wiarę zeznania świadka M. G., jakoby wnioskodawca zastosował wobec niego siłę fizyczną, uderzył go i odepchnął, gdyż nikt z obecnych, nawet przebywający blisko funkcjonariusze Policji, takiego zachowania nie zaobserwowali. Także dwa nagrania pochodzące z miejsca zdarzenia nie wskazują, aby J. H. (1) zastosował przemoc. Jedynie w świetle tych dowodów, jak i płyt CD (k. 71, 102) z przebiegu interwencji, których wiarygodność nie nasuwa wątpliwości, za prawdziwe przyjąć należy depozycje świadka M. G., iż wnioskodawca zachowywał się głośno, niestosownie, co mogło utrudniać wykonywanie czynności służbowych wobec obwinionej. Podnieść należy, że na aprobatę zasługują depozycje świadka M. G., że potraktował on jako groźby wypowiedzi J. H. (1), iż napisze skargę, wykona telefon do naczelnika, jednak takie

		zachowanie nie stanowi w świetle przepisów prawa groźby bezprawnej i nie uprawniało do dokonywania czynności zatrzymania, która jest istotnym naruszeniem wolności drugiego człowieka i może być przeprowadzona tylko w okolicznościach przewidzianych przepisami prawa. Nadto świadek potwierdził, że po doprowadzeniu J. H. (1) na Komendę Powiatową Policji zostały ustalone dane osoby zatrzymanej, która posiadała przy sobie dowód osobisty.
3.1.8	postanowienie Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 30 października 2020 r. w sprawie IIKp 227/20	Fakt niezasadności i nieprawidłowości zatrzymania J. H. (1) w dniu 18 sierpnia 2020 r. potwierdził w <u>postanowieniu z dnia 30 października 2020 r. w sprawie IIKp 227/20 Sąd Rejonowy w Łęborku</u> . Ten dokument, nie kwestionowany przez strony, zasługuje na akceptację w całości, w zakresie tego co zostało w nim urzędowo stwierdzone.
3.1.9	postanowienie z dnia 28 grudnia 2020 r. o umorzeniu dochodzenia	Natomiast brak materialnej przesłanki zatrzymania w postaci uzasadnionego przypuszczenia popełnienia przestępstwa wynika z <u>postanowienia z dnia 28 grudnia 2020 r. o umorzeniu dochodzenia</u> prowadzonego wobec J. H. (1) o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. wobec braku danych uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Treść powyższego dokumentu urzędowego nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i zasługuje on na wiarę w całej rozciągłości.
3.1.9	protokół zatrzymania bez osadzenia	Ustalony stan faktyczny znajduje także swoje potwierdzenie w dokumencie w postaci <u>protokołu zatrzymania bez osadzenia</u> ,

	<p>opatrzonego przez omyłkę błędą datą 18 luty 2020 r., zamiast 18 sierpnia 2020 r. Wynika z niego, że doszło do zatrzymania J. H. (1) o godz. 20:45. W protokole wpisano dane personalne zatrzymanego oraz miejsce zamieszkania w L., przy ul. (...). Podstawą zatrzymania było uzasadnione przypuszczenie, że J. H. (1) popełnił przestępstwo, polegające na tym, że „ w dniu 18 sierpnia 2020 r., o godz. około 20:40 w L., na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną umundurowanego funkcjonariusza Policji poprzez odpychanie rąk oraz stosował groźbę słowną w celu odstąpienia od czynności służbowych. Wskazano, że zachodzi obawa ukrycia się osoby zatrzymanej. Nadto zaznaczono, że został zwolniony w dniu 18 sierpnia 2020 r. o godz. 22:53. Dokument ten, w zakresie przyczyn oraz czasu zatrzymania J. H. (1) zasługiwał na uwzględnienie.</p>	
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
<p>Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
<p>PODSTAWA PRAWNA</p>		
<p>Odszkodowanie</p>		
<p>1.</p>	<p>Kwota główna</p>	<p>Odsetki</p>
<p>1.</p>		

Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
1.	3.000 zł (trzy tysiące złotych)	od uprawomocnienia się wyroku
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
<p>Zgodnie z treścią art. 552 § 4 k.p.k. odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Warunkiem przyznania odszkodowania lub zadośćuczynienia jest niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie. Chodzi tu, o ewidentne, rzucające się w oczy, niebudzące wątpliwości niesłuszne zatrzymanie. Ocena słuszności zatrzymania powinna zostać dokonana na podstawie całokształtu okoliczności istniejących w chwili zatrzymania i informacji o nich dostępnych w czasie orzekania o roszczeniu, a nie tylko tych które były znane organowi stosującemu środek przymusu (ex nunc). Podstawy zatrzymania powinny istnieć obiektywnie, a nie jedynie w odczuciu organu dokonującego lub zarządzającego je. W literaturze wskazuje się, że odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania przysługuje osobie zatrzymanej w sytuacji, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. nie spełnione zostały przesłanki dopuszczalności stosowania zatrzymania, określone w art. 244 		

§ 1 k.p.k. lub innych przepisach regulujących zatrzymanie osoby:

2. zatrzymanie osoby trwa dalej, pomimo że odpadły przesłanki uzasadniające jego stosowanie;

3. przekroczony został dopuszczalny czas zatrzymania;

4. zatrzymanie zostało zastosowane ponownie wobec tej samej osoby na podstawie tych samych faktów i dowodów, na podstawie których organ uprzednio zastosował ten środek przymusu (vide: Dariusz Świecki: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, T. II, Warszawa 2015, s. 597-598)

Dokonując analizy wypowiedzi zawartych w piśmiennictwie dotyczących przedmiotowej kwestii, nie zasługuje na aprobatę stanowisko, jakoby niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem było takie, które zostało uznane przez sąd rozpoznający zażalenie za bezzasadne lub nielegalne" (vide: R. A. Stefański: Środki zapobiegawcze w nowym kodeksie postępowania karnego, Warszawa 1998, s. 269). Zważyć należy, że wydanie przez sąd orzeczenia w trybie określonym w art. 246 k.p.k. nie stanowi warunku dochodzenia roszczeń z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.

Wprawdzie w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w Lęborku postanowieniem z dnia 30 października 2020 r. w sprawie IIKp 227/20 uznał zatrzymanie J. H. (1) przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w L. w dniu 18 sierpnia 2020 r. za niezasadne i nieprawidłowe, to jednak Sąd rozpoznający niniejszą sprawę dokonał samodzielnej oceny zatrzymania wnioskodawcy.

Podczas oceny kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania należało mieć na uwadze, czy doszło do zatrzymania z obrazą przepisów rozdziału 31 Kodeksu postępowania karnego, a tym samym czy spowodowało ono dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać.

Analiza przebiegu zatrzymania J. H. (1) wskazuje w ocenie sądu na nielegalność zatrzymania. Podnieść należy, że stosownie do treści art. 244 § 1 k.p.k., Policja ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo, a zachodzi obawa ucieczki lub ukrycia się tej osoby albo zatarcia śladów przestępstwa bądź też nie można ustalić jej tożsamości albo istnieją przesłanki do przeprowadzenia przeciwko tej osobie postępowania w trybie przyspieszonym. W literaturze podnosi się, że „uzasadnione przypuszczenie”, że osoba, która ma zostać zatrzymana, popełniła przestępstwo, zachodzi wtedy, gdy uprawniony organ (np. Policja) dysponuje takimi dowodami, które z dużym prawdopodobieństwem wskazują na ten fakt oraz na tę, a nie inną osobę (L.K. P., Sądowa kontrola..., s. 38)

Tymczasem, jak wynika z postanowienia z dnia 28 grudnia 2020 r. umorzono dochodzenie prowadzone wobec J. H. (1) o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k.. Ponadto ocena zeznań funkcjonariusza Policji M. G. oraz policjantów R. M. i J. K. prowadzi do wniosku, że w sprawie nie istniało uzasadnione podejrzenie popełnienia przez J. H. (1) przestępstwa użycia przemocy

i kierowania groźby bezprawnej wobec M. G. w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na podjętej interwencji wobec Z. S. (1) w związku z popełnionym przez nią wykroczeniem. Nie tylko z twierdzeń J. H. (1), ale także z analizy zeznań M. G. nie wynika, aby J. H. (1) pod adresem funkcjonariusza Policji kierował groźbą bezprawną. Zgodnie z art. 115 § 12 k.k. groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej; nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem lub zachowaniem zagrożonym administracyjną karą pieniężną. Tymczasem J. H. (1) nie kierował pod adresem funkcjonariusza Policji żadnej groźby karnej, a padające na miejscu zdarzenia stwierdzenia pochodzące od J. H. (1), że zawiadomi o przebiegu interwencji wobec Z. S. (1), a później o swoim zatrzymaniu naczelnika, czy Komendę Wojewódzką Policji, jak też że zainteresuje tym telewizję nie stanowiły groźby bezprawnej, o czym interweniujący funkcjonariusz Policji powinien był wiedzieć. Każdy obywatel ma prawo zawiadomić przełożonych, czy złożyć skargę, jeżeli uważa że organ władzy, w jego odczuciu działa nieprawidłowo. Jak podkreśla się w literaturze, nie stanowi groźby bezprawnej,

ani groźba spowodowania wszczęcia postępowania w sprawie o wykroczenie (w tym o wykroczenie skarbowe), ani w sprawie nieletniego, ani wreszcie groźba spowodowania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Tym bardziej nie stanowi groźby bezprawnej groźba spowodowania wszczęcia postępowania cywilnego czy też administracyjnego. Ponadto z depozycji pochodzących od M. G. wynika, że zastosował wobec J. H. (1) środki przymusu bezpośredniego, w sytuacji w której nie stosował się on do jego poleceń i nie chciał odejść z miejsca interwencji, przy czym polegały one na obaleniu wnioskodawcy na ziemię i założeniu mu kajdanek. Ponadto odepchnięcia ręki funkcjonariusza podczas obezwładniania, nawet jak miało miejsce, czego nie potwierdzają zebrane dowody, nie sposób uznać za umyślne naruszenie nietykalności cielesnej policjanta. Także celem działania J. H. (1) nie było zmuszenie funkcjonariusza Policji do zaniechania interwencji wobec Z. S. (1) w związku z popełnionym przez nią wykroczeniem przejechania rowerem przez przejście dla pieszych, a jedynie wyjaśnienie przyczyny zmiany wysokości nałożonej mandatem, kary grzywny z 50 zł na 100 zł. W oparciu o powyższe bezsporne okoliczności, od samego początku w sprawie nie istniało uzasadnione podejrzenie popełnienia przez J. H. (1) przestępstwa z art. 244 § 2 k.k. Dalej wśród przesłanek szczególnych zatrzymania wymienia się między innymi zachodzącą obawę ucieczki lub ukrycia się tej osoby podejrzanej albo zatarcia śladów przestępstwa bądź też nie możliwość ustalenia jej tożsamości. W protokole zatrzymania J. H. (1) wskazano obawę ucieczki, w

sytuacji w której na miejscu zdarzenia, jak wynika to z notatki urzędowej z dnia 18 sierpnia 2020 r. wylegitymowano J. H. (1), ustalono jego dane i adres zamieszkania. Ponadto podjęto interwencję Policji wobec jego dziewczyny Z. S. (1), od której odebrano wszelkie dane. Zatrzymany był studentem, pracował i posiadał miejsce zameldowania, a tym samym nie zachodziła obawa ukrycia się. Podstawy zatrzymania muszą istnieć obiektywnie, a nie jedynie w odczuciu organu dokonującego zatrzymania lub je zarządzającego. Nie istnieją one zatem nie tylko wtedy, gdy organ ścigania z pełną świadomością dokona zatrzymania lub zarządzi je mimo braku ku temu podstaw, ale i wówczas, gdy mylnie przyjmuje ich istnienie, a nieprawidłowość tę ustalono w wyniku dalszych, późniejszych czynności (vide: wyrok SA w Szczecinie z 26.03.2009 r., II AKa 1/09, LEX nr 508307). Także za stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Rejonowy w Łęborku, w postanowieniu w sprawie IIKp 227/20 przyjąć należy nieprawidłowość zatrzymania. Jak wynika z zeznań J. H. (1), obdarzonych walorem wiarygodności, zatrzymany nie został natychmiast poinformowany o przyczynach zatrzymania i przysługujących mu prawach.

Zatrzymanie jako ingerencję w prawo do wolności osobistej, winno być ostatecznością i sięgać należy po ten środek tylko wówczas, gdy istnieją jasne wskazania przewidziane przepisem art. 244 § 1 k.k. Wskazane wyżej okoliczności przemawiają za przyjęciem bezzasadności,

nielegalności i nieprawidłowość zatrzymania.

W powyższej sytuacji można również mówić o niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniu, dokonanym w trybie określonym w 244 § 1 k.p.k.

Wobec J. H. (1) zastosowano zatrzymanie w sytuacji, w której nie występowała taka potrzeba (konieczność), gdyż wszystkie czynności można było wykonać w oparciu o wezwanie do Komendy Powiatowej Policji w L..

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zastosowane wobec wnioskodawcy zatrzymanie w dniu 18 sierpnia 2020 r. nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału

27 Kodeksu postępowania karnego i spowodowało ono dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać.

Zasada ryzyka, przyświecająca odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, o której mowa w art. 552 k.p.k., oznacza tu, że kwestię bezpodstawności zatrzymania, w kontekście jego niewątpliwiej niesłuszności, Sąd ocenia nie w aspekcie tego, co sądził organ zatrzymujący w momencie zatrzymywania osoby w oparciu o posiadane wówczas informacje, lecz z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego jakim dysponuje.

Inne

3.

1.

Zwięźle o powodach podstawy prawnej

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
1.		
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
	<p>Sąd uznał roszczenie za zasadne do kwoty 3000 zł (trzy tysiące złotych).</p> <p>Określając wysokość należnej wnioskodawcy sumy pieniężnej sąd uwzględnił przepisy kodeksu cywilnego. Stosownie do treści art. 445 § 1 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W orzecznictwie oraz w nauce prawa zgodnie przyjmuje się, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna zatem wynagrodzić poszkodowanemu doznane przez niego cierpienia fizyczne oraz psychiczne i ułatwić przezwyciężanie ujemnych przeżyć. Nie oznacza to jednak, że formą złagodzenia doznanej krzywdy musi być nabywanie dóbr konsumpcyjnych o wartości odpowiadającej poziomowi życia poszkodowanego. Trzeba zauważyć, że takie pojmowanie funkcji kompensacyjnej prowadziłoby do różnicowania krzywdy, a tym samym wysokości</p>	od uprawomocnienia się wyroku

zadośćuczynienia zależnie od stopy życiowej poszkodowanego. Godziłoby to w zagwarantowaną w art. 32 Konstytucji RP zasadę równości wobec prawa, a także w powszechne poczucie sprawiedliwości. Poziom życia poszkodowanego zatem nie może być zaliczany do czynników, które wyznaczają rozmiar doznanej krzywdy i wpływają na wysokość zadośćuczynienia (wyrok SN z 17 września 2010 r., II CSK 94/2010, LexisNexis nr 2383282, OSNC 2011, nr 4, poz. 44, z glosami M. Łolika, Pal. 2012, nr 1-2, s. 108 i K. Kryli, „Glosa” 2012, nr 4, s. 48).

W orzecznictwie podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia powinna być z jednej strony odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, ale z drugiej strony utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem zawartym w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 października 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 249/15, że na zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikłą z wykonania kary, tymczasowego aresztowania, zatrzymania czy wykonania środka zapobiegawczego, składają się negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności /izolacja więzienna, przebywanie z innymi osobami pozbawionymi wolności, dotkliwie warunki w celi/, ale również to, że osoba taka w okresie pozbawienia wolności utraciła to, co nazywa się dobrym imieniem.

W toku rozprawy głównej J. H. (1) złożył obszernie oraz emocjonalne zeznania, opisując swoje doznania, przeżycia, emocje związane z jego zatrzymaniem, a także niedogodności, które spotkały go podczas obezwładniania go, założenia kajdanek i przebywania w komendzie w celu przeprowadzenia z nim czynności.

Uwzględniając treść w pełni wiarygodnych zeznań złożonych przez wnioskodawcę, Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wziął pod uwagę rozmiar naruszonego dobra osobistego. Jak wynika z dokumentów z akt sprawy RSD 807/20 i IIKp 227/20 oraz zeznań wnioskodawcy nie dopuścił się on wobec funkcjonariusza Policji żadnego przestępstwa, a w miejscu publicznym został przewrócony, zastosowano wobec niego środki przymusu bezpośredniego, założono kajdanki, traktując jak pospolitego przestępcę.

Z przekazu J. H. (1) wynika, że był zatrzymany przez ponad dwie godziny i użyto wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Podniósł on, że policjant założył mu z tyłu na ręce kajdanki, których nie chciał poluzować na komendzie, wskazując że jest osobą niebezpieczną. Nadto dodał, że doznał wskutek użytej wobec niego siły zaczerwienia naskórka na szyi oraz na nadgarstkach obu dłoni, co wynika również z zapisu ujętego w protokole zatrzymania.

Tym samym Sąd przyjął, że doszło do poważnego naruszenia wolności osobistej i czci wnioskodawcy wskutek dokonanego zatrzymania, powiązanego z zastosowaniem przez funkcjonariuszy Policji środków

przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek.

Ponadto czynność związana z wprowadzeniem J. H. (1), skutego kajdankami przez funkcjonariuszy Policji do radiowozu, a następnie na komendę policji, skutkowałą naruszeniem dobrego imienia poszkodowanego.

Nadto sąd określając kwotę zadośćuczynienia miał na względzie czas niesłusznego zatrzymania J. H. (1) w dniu 18 sierpnia 2020 r., od godz. 20:45 do godz. 22:53 oraz warunki w jakich przebywał wnioskodawca. J. H. (1) opisując towarzyszące mu emocje, zaakcentował że zatrzymanie go było dla niego przeżyciem negatywnym, zwłaszcza że przed tą czynnością nigdy nie był zatrzymywany przez organy ścigania oraz nie stosowano wobec niego żadnych środków przymusu. Tak więc zatrzymanie go stanowiło dla niego szczególny rodzaj dolegliwości. Umieszczenie go radiowozie skutego kajdankami, na oczach przechodniów, było dla niego silnym, traumatycznym przeżyciem, na co wskazywał on dobitnie w swoich zeznaniach.

Stwierdzić należy, że zatrzymanie wnioskodawcy łączyło się z odczuwanym przez niego upokorzeniem, stresem, który wynikał z poczucia niepewności, silnego napięcia nerwowego oraz poczucia, że jest bezprawne. Jak wynika

z zeznań wnioskodawcy bardzo przeżył on dokonane zatrzymanie, w szczególności tak nagle i niespodziewane, w sytuacji w której zamierzał jedynie wyjaśnić sytuację.

Przekonanie o bezzasadności, wskutek którego doszło do zatrzymania, poczucie rażącej

niesprawiedliwości i położenie, w którym znalazł się wnioskodawca, spowodowały, że utracił on zaufanie do organów państwa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, przywołane zarówno we wniosku pełnomocnika wnioskodawcy, a także wynikające z zeznań złożonych przez J. H. (1), Sąd nie miał wątpliwości, że należy się wnioskodawcy zadośćuczynienie,

Jednak Sąd uznał, że żądana kwota 10.000 była nadmiernie wygórowana i nieadekwatna do opisywanych i doznanych przez wnioskodawcę krzywd wynikających z jego niewątpliwie niesłusznego zatrzymania. Sąd określając wysokość zadośćuczynienia nie dokonywał jego szacowania jedynie ze względu na czas trwającego pozbawienia wolności. Oprócz czasu, Sąd miał na względzie również „niewątpliwą” niesłusznosc zatrzymania, która doprowadziła do zatrzymania osoby, która od początku takiej dolegliwości nie powinna była ponieść.

Z drugiej strony Sąd uwzględnił przyczynienie się wnioskodawcy do tej czynności, poprzez przeszkadzanie krzykiem i pretensjami w czynnościach wykonywanych przez policjantów wobec sprawcy wykroczenia.

Mając na uwadze dotkliwe przeżycia związane z zatrzymaniem, wynikające między innymi z faktu braku legalności zatrzymania, w tym stosowane przez policjantów wobec zatrzymanego środki przymusu bezpośredniego, jak i następstwa zwolnienia, Sąd przyznał wnioskodawcy kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd określając wysokość zadośćuczynienia uwzględnił również kwoty zasądzone w podobnych wypadkach, z tym zastrzeżeniem że z uwagi na subiektywny charakter krzywdy przydatność kierowania się kwotami zasądzanymi w innych sprawach jest ograniczona.

Jednak przesłanka ta pozwoliła ocenić, że na tle innych spraw, żądanie wnioskodawcy było nadmiernie wygórowane. Jednolitość orzecznictwa w tym zakresie odpowiada poczuciu sprawiedliwości i równości wobec prawa. Podnieść należy, że umiarkowana zasada zadośćuczynienia łączy jego wysokość z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż ocena czy jest ono realne oraz czy nie jest nadmierne pozostaje w związku z poziomem życia. Jednak powyższe ma charakter pomocniczy do kwestii zasadniczej w postaci rozmiaru krzywdy.

Sąd orzekając o odsetkach za opóźnienie od sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie przyjął, że roszczenie staje się wymagalne z momentem uprawomocnienia się orzeczenia zasądającego. Odsetki należą się za okres opóźnienia świadczenia wymagalnego, rozpoczynający się z chwilą prawomocności orzeczenia sądowego stanowiącego podstawę do zapłaty (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1991 r., sygn. akt V KRN 475/90, OSNKW 1991, nr 10-12, poz. 52; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2018 r., II Aka 422/17).

Inne		
3.	1.	
Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Sąd oddalił wniosek ponad kwotę 3.000 zł, z powodów wskazanych wyżej, uznając roszczenie o zasądzenie kwoty 10.000 zł za nadmiernie wygórowane.	

KOsztu procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III IV	<p>Orzekając o kosztach sądowych i zastępstwa procesowego, Sąd kierował się zasadą wyrażoną w art. 554 § 4 k.p.k., w którym wskazuje się, że postępowanie w przedmiocie odszkodowania za niesłuszne zatrzymanie jest wolne od kosztów sądowych. Jednakże w sytuacji uwzględnienia roszczenia, chociażby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika. W tej sytuacji Sąd Okręgowy kosztami sądowymi za postępowanie odszkodowawcze obciążył Skarb Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Słupsku na rzecz J. H. (1) koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie.</p> <p>Określając wysokość przyznanych kosztów ustanowienia pełnomocnika na poziomie powyżej stawki minimalnej, Sąd miał na względzie duży nakład pracy pełnomocnika, a także zawiły charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy. Wysokość podlegających zwrotowi kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru, Sąd ustalił zgodnie z treścią §11ust 6 i § 17 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668 ze zm.) Z § 11</p>

ust. 6 wskazanego rozporządzenia wynika, że stawka minimalna za prowadzenie spraw o odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie wynosi 240 zł, przy czym w § 17 ust. 1 wskazuje się, że w sprawach, w których rozprawa trwała dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20 %. Zaś stosownie do § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie Sąd ustalił wysokość należnego wnioskodawcy zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej.

PODPIS